

Barcelona,
14 desembre de 1931

la rambla

(esport i ciutadania)

Catalunya té dret
a esperar
idèntica lleialtat

Any II. — Número 100 Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

LA REPUBLICA EN MARXA

Don Niceto Alcalá Zamora i Torres, primer President de la democràcia republicana

(Del nostre redactor especial)

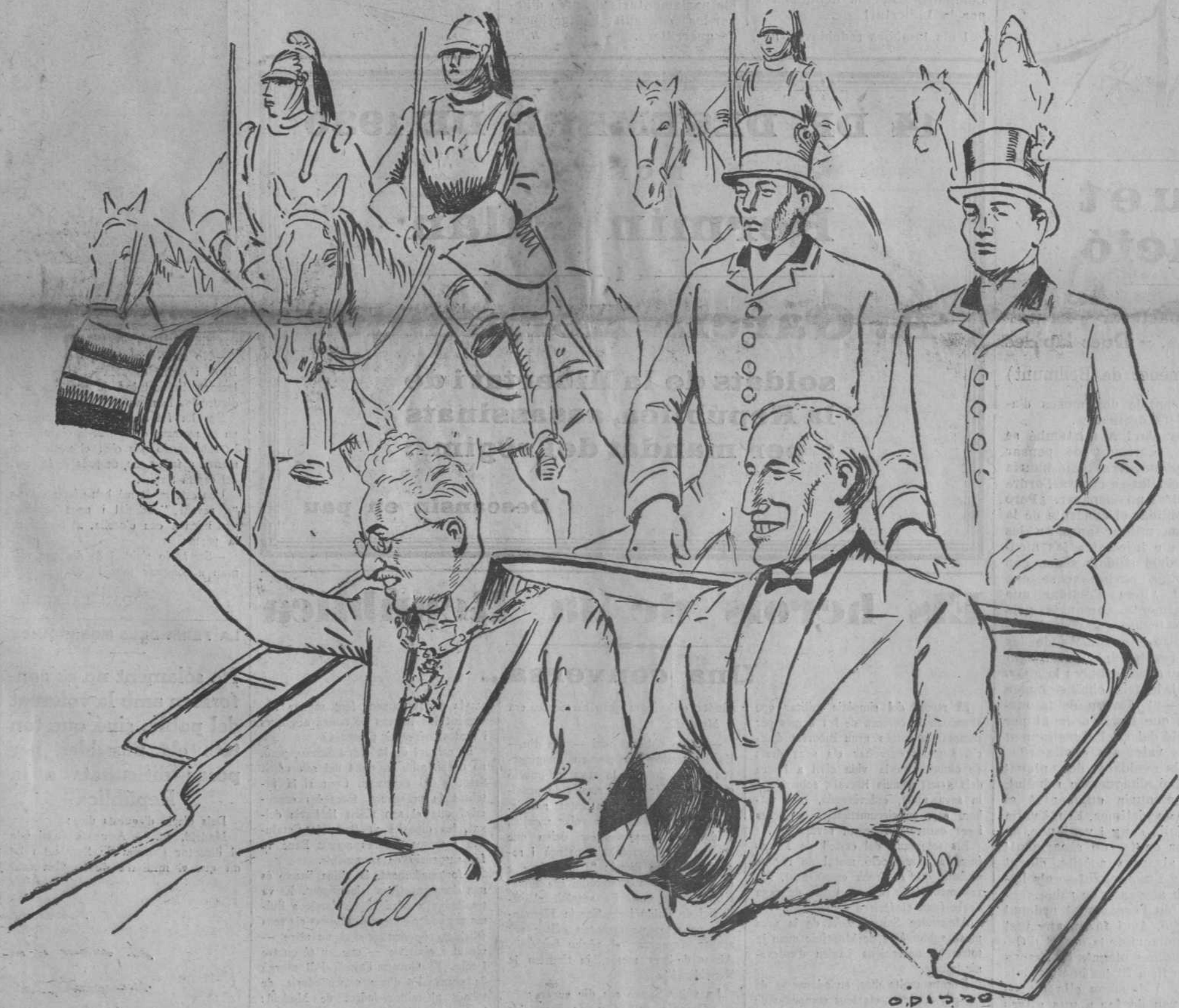
LA RAMBLA felicita Don Niceto Alcalá Zamora el dia històric de la seva promesa de fidelitat a la Constitució. El president de la República espanyola donà una prova de l'estimació especial que li mereix el nostre setmanari en agafar la ploma el mateix dia de la solemne cerimònia, quan es veia reclamat per tothom, esclau del protocol, inabordable per als periodistes, i escriure damunt d'un full del seu paper de diputat per Jaén unes ratlles afectuoses per a LA RAMBLA i per a Barcelona... Nosaltres hem de guardar aquest autògraf, escrit i signat en la data memorable de la proclamació popular del President de la República Espanyola, com una joia d'inestimable valor, que ocuparà un lloc d'honor entre els millors records de la nostra vida de batalladors republicans.

* * *

DIVENDRES...

Els que veïem els carrers i places de Madrid el dia de les festes presidencials, no podem tenir ocasió de veure mai més una gernació com aquella. El dia abans els trens procedents de tots els indrets d'Espanya havien arribat abarrotats.

Hotels, pensions, fondes i restaurants van omplir-se de gom a gom. Els carrers de la capital eren un formiguer de gent. Les túniques blanques i els cutis bruns dels moros notables contrastaven amb la capa blava i el barret encapat dels mossos d'esquadra, mentre els turbants dels rifenys de la "mealla" jolifiana sobresortien com a taques blanques que es bellugaven entre la multitud. L'ecotisme dels musulmans atreia les mirades de la gent. Un eizam d'avions militars atronava l'espai amb el trepidar de llurs motors; i a cada moment sortia, com un vol d'ocells, de cada aeroplà, un núvol d'exemplars de la Constitució que baixava lentament fent dibuixos capriciosos fins a caure damunt la

El President de la República — que acaba de prometre la Constitució — és aclamat pel poble de Madrid, camí de la residència presidencial, al Palau d'Orient.

Li fa costat Julián Besteiro, el digne President de la Cambra de Diputats.

A assenyalar que l'un i l'altre han conegut la presó monàrquica. Alcalá Zamora a Madrid, abans de la proclamació de la República. Besteiro, l'any 1917, al presidi de Cartagena.

multitud, que els esperava amb els braços enlaire...

Els domassos, els gallareis, les banderes, el trompeteig de les músiques militars que acompanyaven les tropes a cobrir la carrera, engrescaven el poble. Una hora abans de sortir el president de la República per traslladar-se a la Cambra, el temps s'acalorà i brillà un sol que entebia l'ambient i donà a l'espectacle l'alegria de la seva llum...

Davant del Palau de les Corts, el Govern i el president de la Cambra esperen l'arribada de l'illustre visitant. Darrera el barratge de la tropa, una gentada mai vista s'empeny per presenciar l'arribada del cap de l'Estat.

Les trompetes avisen l'arribada. Les tropes presenten armes. El Govern es descobreix. Les bandes llancen a l'aire les notes de l'himne de Riego... I el poble aclama el President, i l'ovaciona fins a no poder més. Don Niceto puja l'escalinata del Palau del Congrés sota el dosser amb l'escut de la República, i es dirigeix al saló de sessions per prestar prometença de fidelitat a la Constitució...

* * *

Justos, cinc minuts. Les salves de l'artilleria anuncien que l'acte ha estat aconseguit, i que el President surt del Congrés per traslladar-se al Palau d'Orient. Durant tot el trajecte les ovacions se succeïxen sense parar. Des dels balcons cau una pluja de flors damunt la carretella presidencial...

--Viva Don Niceto!

--Viva el president de la República!

--Viva el hijo del pueblo!

L'espècie dels aplaudiments s'anava comunicant de carrer a carrer, com l'explosió d'una traca, a mesura que la carrossa presidencial s'atancava a la Plaça de la República...

Es l'hora. Quatre clarins anun-

(Continua a la pàg. 14)

L'home d'honor sabrà fer honor al poble que li ha donat la seva màxima investidura Catalunya - que li donà el vot i l'afecte, amb els seus diputats liberals - pot esperar confiada en el President

Primer aniversari

En aquestes hores d'exaltació i de consolidar saberem caure per ella, en aquell catorze de martiri i tota l'austera emo

Fermín Galán

El piquet d'execució

Records inèdits. -- Aquells impactes... -- El polvorí d'Osca. -- La gran jornada. -- Dues làpides

(per Domènec de Bellmunt)

No. Això no ho he dit mai. No ho he escrit mai. Però moltes vegades m'he rebel·lat contra els explotadors de sentiments i els truïques literaris professionals quan, en referir-se a l'afusellament de Galán i García Hernández, han parlat del "fatídico piquet d'execució".

Jo m'he estranyat encara més que els reporters que han escrit sobre els fets de desembre no hagin fixat llur atenció en un dels detalls més importants d'aquells esdeveniments: l'afusellament de Galán i García Hernández. Els dos soldats de la ciutat, sota un turó pelat com una roca, enquadrat per unes làpides, es troba el camp ple d'herba, al mig del qual s'aixeca el petit pavelló dipòsit de municions de la guarnició d'Osca.

A mà esquerra, a tres metres de la paret, fou afusellat En Galán. Al fons, a la mateixa distància del mur, caigué En García Hernández després d'haver-se acomiadat, amb una mirada vers el cel, de la seva esposa i de la seva filla adorada.

Però... Qui ha parlat del "fatídico piquet d'execució"? Qui ha al·ludit als pobres soldats que es vieren obligats per la dissort a beure la fel i el vinagre d'aquells minuts anginosos? Per què no s'ha parlat amb més detenició d'aquells forats que apareixen a tots els trossos de paret prop de l'indret en què caigueren els dos herois?

Aquells forats eren el testimoni emocionant de la noblesa dels soldats que en oír la veu de "foc!" vclueren errar la punteria. Només dos trets foren blancs. Tots els altres anaren a un metre, a dos metres i adhuc a tres metres de distància.

Jo crec que l'eloqüència d'aquells impactes és suficient per reivindicar els homes designats per sorteig que formaren el piquet d'execució. La majoria esllizaren malalts durant dues setmanes. L'oficial que els comandà hagué d'ésser traslladat a una clínica, en encara roma-

nia al cap de dos mesos d'aquells fets dramàtics.

Ah, és clar! A mi també se m'havia ocorregut de pensar que el piquet d'execució hauria pogut rebellar-se contra l'ordre de "foc!" i no disparar. Però hem d'oblidar el concepte de la disciplina militar aprés a les casernes o injectat a les mentalitats dels soldats sense cap caràcter, i, scvint, sense cap cultura? Hem d'oblidar que uns regiments comandats pels generals traidors havien disparat contra els soldats de les tropes revolucionàries? Hem d'oblidar que aleshores la guàrdia civil hauria obert — omeia encara! — al Govern de la monarquia que havia ordenat per imposició del rei l'afusellament dels dos valerosos capitans?

Si els soldats del piquet d'execució s'haguessin rebel·lat, només s'hauria augmentat el nombre de víctimes. El rei volia sang. Volia sang i venjança.

S'ha de fer un escarment! —deia als seus acòlits, cloent els punys i mcssegant-se els llavis amb accessos de ràbia.

I es féu l'escarment ordenat pel Borbó. Avui fa un any just que al polvorí de la ciutat d'Osca dos homes plegats de braços miraven fit a fit les boques dels mausers i donaven ells mateixos la veu de foc a uns altres homes que eren automates be-lugats pel rei.

Però els impactes resten. I si algú els ha fet tapar, que es conservi i es renovi sempre la blancor de la calç que els asse-nyali. Que els soldats que tiraren a tres metres i els que engogaren llur tret per damunt de la paret del pati han de tenir interès a què es conservi aquell testimoni rehabilitador que els alleugereix la seva consciència de ciutadans.

DUES LAPIDES

Canalejas... Dato... Galán... García Hernández... Damunt els bancs de la minoria catalana, sota les tribunes de la premsa, les dues làpides dels màrtirs d'Osca honoren el Congrés.

S'ha vessat tanta tinta per glossar la gesta dels herois de Jaca, que res ja no sembla inèdit respecte d'ells. I tanmateix queden moltes coses que s'aniran dient a través dels temps futurs, quan els aniversaris de la revolució de desembre obliguin els escriptors republicans a espremer el feix dels records.

Hem parlat amb un soldat dels que anaren a les primeres files en la famosa jornada de Jaca a Ayerbe i a Osca. Un soldat anònim. Un soldat que sentí tot l'entusiasme i totes les inquietuds d'aquelles hores històriques. I m'ha explicat que Galán els encoratjava amb la seva paraula càlida, que els arengava amb exhortacions que els feien posar pell de gallina. Que en un descans prop d'Ayerbe els parlà de les bel·leses de la República i els féu donar visques a la llibertat...

—Jo m'estimo la vida com vcsaltres—els deia—. Jo adoro la meua mare anciana. Però la vida sense dignitat val més no viure-la. Nosaltres hem d'alliberar Espanya de l'esclavitud. El poble esclau té la seva mirada fixa en nosaltres. Soldats! Companys! Per la República i per la llibertat!

I els tambors redoblaven no-

vament, i les columnes revolucionàries avançaven carretera enllà, camí d'Ayerbe i camí d'Osca.

La matinalada tràgica del divendres, quan a dos quilòmetres d'Osca les tropes revolucionàries es trobaren amb la carretera tallada i foren rebuts a trets de metralladora. Galán donà proves d'una valentia i d'una serenitat úniques.

—Parapetem-nos!—exclamà. No dispareu!

També uns crits que ens com-movien cridava a les tropes que ens disparaven:

—No dispareu! Som germans! Visca la llibertat!

La temença d'haver de vessar sang dels seus germans, que tant estimava, el féu dubtar, i ordenà la retirada després de la covardia dels traidors "lleials" al rei que detingueren els parlamentaris després d'haver-los concedit belligerència de guerrillers.

I Galán fugí a través dels camps, mentre un avió llançava proclames excitant a la sub-missió "sota jurament de perdonar a tots". Aquelles proclames les signava el capità general d'Aragó. Perjur, falsari, criminal, covard. Si no podia complir la seva prometença, en veure que el Consell de guerra afusellava els dos capitans s'havia d'haver suicidat.

Fermí Galán! Angel García Hernández! En aquest aniversari LA RAMBLA renova espiritualment aquelles flors que un matí de l'hivern passat disposàvem damunt les vostres tombes del cementiri d'Osca.

Domènec de Bellmunt

14 DE DESEMBRE DE 1930

MOREN

Fermín Galán

i

A. García Hernández

soldats de la llibertat i de la República, assassinats : per mandat del règim :

Descansin en pau

Els herois de la República

Una conversa...

El record del simpàtic militar que abandonà la carrera de les armes per recaptar una més gran llibertat d'acció i poder exercir els seus drets de ciutadà en la vida civil a l'hora dels grans somnis liberals, sobrevis a la seva mort, esdevinguda, com tot-hom sap, en circumstàncies doloroses i per causes iniquament revoltants...

El soterrani del castell de Montjuïc, la consumpció moral de l'home dinàmic que es troba empresonat, l'afèbliment físic per tants dies de vaga de la fam, el ferir de mort.

Alexandre Sanxo sortí de la seva presó subterrània de Montjuïc quan ja tress les operacions havien d'esdevenir inútils.

Durant molts dies, en adonar-se de la seva gravetat, els seus companys de captivitat demanaren al cap de les forces del castell que traslladés En Sanxo a l'Hospital militar. Però el capítà general — aquell Despujol servil a la monarquia — no ho permeté. I quan la tercera hemorràgia i el de-falliment general feien preveure la tràgica fi per al valeros capítà revolucionari, aleshores el senyor Despujol es mostrà humanitari i autoritzà el trasllat del malalt a l'Hospital militar. Però li posà, per un si de cas, sentinelles als peus del llit!

—Els guardes, que adhuc estant gravíssim, tenia el meu marit als peus del llit, no els van treure fins quan veieren que el meu Alexandre ja no podia resuscitar. Traslladat d'urgència a una clínica particular per a intentar el darrer remei, ja fou massa tard. Als tres dies justos es moria d'un colapso...

Així ens parlava la vídua Sanxo a la tarda, evocant aquelles hores tristes.

Tinc un consol — afegeix — en veure que el sacrifici de la seva vida no fou estèril. La República que ell somniava, vingué dies després de la seva mort.

Hem preguntat a la vídua Sanxo quina impressió féu al seu marit l'afusellament de Galán i de García Her-

nández, esdevingut quan En Sanxo era a Montjuïc.

—No ho oblidaré mai — ens diu—. És impossible que pogués imaginar-me el seu dolor i la seva indignació quan va llegir en els retalls de premsa que jo li donia, la fatal notícia. Es passà dos dies sense voler menjar, i els seus companys em deien que no dormia. Després s'assossegà i recordo que em digué: "Em creia que el govern de la monarquia era imbècil, però no tant. Es sensible el sacrifici de Galán i de García Hernández, però res no serà tan eficaç per acabar d'ensorrar el règim borbònic. Abans de tres mesos, ja tindrem la República!"

La vídua Sanxo ens diu encara:

—Després dels fets de Jaca, les tortures contra els presoners de Montjuïc redoblaren fins a fer-se insuportables. El meu marit era objecte d'un tracte especial en el sentit de fer-li la vida impossible, adhuc a la presó. Feien la vaga de la fam. Jo l'amava a veure matí i tarda i li portava tota mena de menjars dels que més li agradaven, per veure si el podia fer menjar. Però era inútil. Ell em prometé que s'ho menjaria, i era tan tranquil·litat-me i l'endemà ho trobava tot intacte. Ja podedu pensar quin havia d'ésser el meu sofriment d'aquells dies.

Volem saber si el capítà Sanxo era molt amic de Galán i de García Hernández... I ens diu la senyora:

—No és que en fos molt amic. Es coneixien i s'apreciaven perquè tenien les mateixes idees. Però a l'hora del moviment de Jaca, el meu marit ja havia estat empresonat. Amb el comandant Franco, fou dels primers detinguts en produir-se els primers esclats revolucionaris.

Per què amoinar més aquesta dona que en plena joventut s'ha trobat vídua amb dos fillots per criar i per educar? Per què torturar-la més amb l'evocació de records que han d'a-

nar-la profundament fent sagnar novament les llagues de tantes angoixes i tantes sofrències passades?

El calvari de la vídua Sanxo, però, no acabà amb la mort del seu marit després del captiveri. Com si la fatalitat la persegüés, totes les economies que el seu marit li havia deixat, les disposà al Banc de Catalunya i mesos després aquest Banc va fer suspensió de pagaments.

Afortunadament, la vídua Sanxo és una dona coratjosa i intel·ligent. Es va traslladar a Madrid, disposada a lluitar per poder educar dignament els seus fills, un de deu anys i un altre — menut i eixirivut — que en té quatre i mig. El Govern l'ajudà i li atorgà la concessió d'una expensaduria de tabacs al millor indret de Madrid: la Puerta del Sol.

El lloc és únic, és clar. Però així té els seus avantatges i els seus inconvenients. L'avantatge de la molta venda. L'inconvenient de ser formidables despeses que ha de sostenir.

Per superar els dotze duros diaris de despeses que tinc, imagineu-vos les capses de mistos i els paquets de cinquanta que hem de despatxar, car el marge de benefici que concedeix l'Arrendatària és insignificant — ens diu la simpàtica estancuera.

Té raó. Ha de vendre molts segells, moltes pòlisses i molts llibrets de fumar. Per això ja em permetrà el lector català que li recomani que quan es traslladi a Madrid no s'oblidi d'anar a adquirir el seu tabac a l'estanc de la vídua Sanxo. No té perdua. Es l'estanc de la Puerta del Sol, constat del ministeri de la Governació. És un deure de bon ciutadà, de bon republicà i de bon català, car la vídua Sanxo és catalana i d'aquelles catalanes que no ens fan quedar malament.

Ha molta estona que conversem amb la senyora Rosa — aquest és el seu nom — i no volem amoinar-la més. L'hem visitada al seu polidíssim piset del carrer Rios Rosas, on viu amb la seva quitxalla. Hi hem anat amb el fotògraf per tenir un record gràfic de

La vídua i els fillots del capítà Sancho

l'entrevista: una fotografia de la vídua i el fillot a banda i banda els seus dos fills.

—No sabem com estimo LA RAMBLA i quant agrada estic als seus lectors. Saludeu-los de part meua i digueu-los la meua gratitud.

Ens ha fet aquestes manifestacions en el moment de lliurar-li el total de la subscripció que obri el nostre setmanari a favor seu, després de la mort del capítà Sanxo.

Una estreta de mà ben afectuosa, un "a reveure" cordial i unes paraules una mica a cau d'orella, al dintel de la porta:

—Sap? No s'oblidi de dir que vinguin a comprar tabac!

JOAN BALAGUER

LA FEINA DELS MONARQUICS

No solament no es conformen amb la voluntat del poble, sinó que fan tots els possibles per posar dificultats a la República

Dels diaris d'aquests dies: Madrid, 12. — Aquesta matinalada el director general de Seguretat ha dit que el ministre de la Govern-

ció l'havia felicitat pels serveis prestats per les forces de seguretat en el manteniment de l'ordre durant els actes celebrats al dia d'ahir.

El senyor Galarza reüní tots els caps de la Direcció per a comunicar-los aquesta felicitació i els obsequià amb una copa de xampany.

Després confirmà la notícia que per un comissari de policia s'assabentà que en un bar s'havien reunit elements monàrquics amb el propòsit d'executar actes que deslluissin el realitzat ahir. Tanmateix, fou detingut Carles Suárez de Deza, de 22 anys, estudiant, que havia contractat uns quants obrers perquè al pas de la comitiva donessin diversos crits. Fou detingut també Josep Blasco Zabala, de 25 anys, que viu al carrer de Coella, 17. El primer dels dits senyors ha manifestat que havia donat cinc pessetes a diversos obrers, però únicament perquè cridessin Visca Espanya. El segon, manifestà que ignorava en absolut l'actuació del seu company, si bé declarà que era monàrquic.

Digué pe últim el senyor Galarza que anit foren dissoltes dues manifestacions a La Cibeles. Els manifestants portaven unes pancartes que deia: "Queamos trabajo y pan". Foren detinguts tres manifestants. Hom creu que aquesta manifestació era provocada pels monàrquics abans esmentats.

Domènec de Bellmunt
de mans d'en Bellmunt, fa una
meu marit, el total de la subscripció
el "foc" per la "Rambla" a fa
un mes, i per acordar-se amb
subscripció garantida pels
Joan Balaguer
subscripció i subscrit per l'afè
te que en hem donat els cat
lloc i que jo i els meus fillots
un moment ara
Senyora
Rosa de Sancho
Madrid, 12-1931

La vídua del malaguanyadíssim Sancho — una altra víctima de la monarquia —, agraeix a Catalunya, per ella i pels fillots, l'ofecte amb què ha sabut ajudar-la en les hores de pena i de trasbals.

Heus ací la carta que ens ha adreçat des de Madrid, on viu actualment.

la rambla

(esport i ciutadania)

Barcelona,
14 desembre de 1931

CARBONS VALLESPÍ Casa fundada l'any 1875
Especialitat en Antracita anglesa per a Salamandres i calefacció central
CARRER D'ARAGO, 266 TELÈFON 13514
RELA. CATALUNYA, 107 TELÈFON 76656

Any II. — Número 100 Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

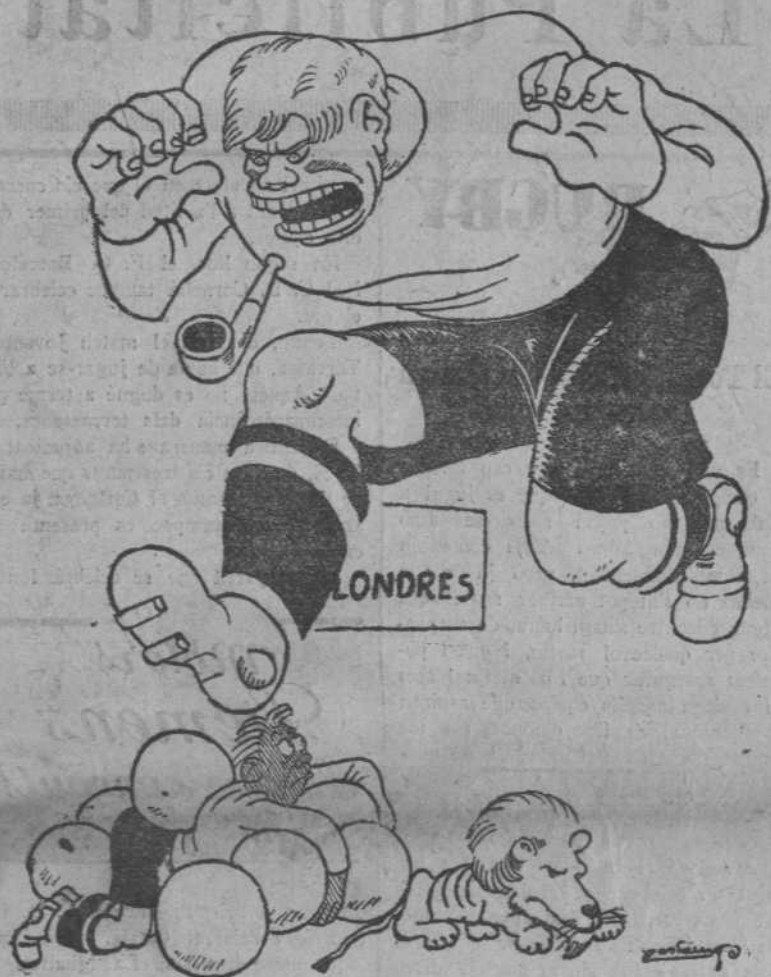
Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Després de la catàstrofe de Londres, una gran victòria a Dublín

L'equip espanyol va fer una gran exhibició i triomfà d'Irlanda per 5 gols a cap

PRIMERA PART

La fúria espanyola estemordida amb la fúria britànica

LES GRANS SORPRESES DEL FUTBOL

Després de la catàstrofe de Londres, una gran victòria a Dublín. Això són les coses del futbol.

Els nostres futbolistes arribaren a Londres precedits d'una fama que mai cap equip continental no havia tingut entre els aficionats insulars. Anglaterra—la mestressa del futbol mundial—tenia un plei per liquidar. La desfeita—no per honorables menys sensacional—experimentada pel seu equip representatiu a Madrid (4 a 3 a favor d'Espanya) constituïa una taca en l'historial britànic i els anglesos aconseguiren esborrar-la, reivindicant d'una manera plena, davant de tot el món, la seva supremacia ben poc discutida per ningú.

Anglaterra va guanyar Espanya per set gols a un. El fet de triomfar Anglaterra no fou pas una sorpresa. El que va sorprendre extraordinàriament fou la magnitud d'aquest triomf. Bé és veritat que Espanya lluità amb els factors ambient, camp, temperatura, etcètera, francament desfavorables, a despit de la correcció exquisida del públic anglès. Es veritat, però ja s'hi comptava. Calia comptar-hi. Ja se sap. Quan els anglesos van jugar a Madrid, tots aquests factors eren favorables a Espanya.

Els comentaris més imparcials—tot admetent la superioritat del futbol anglès—coinciden en apreciar que la desfeita experimentada per l'equip espanyol a Londres fou excessiva. L'e-

quip anglès, normalment, no ha de batre d'una manera tan escaudolosa l'equip d'Espanya. El que passà fou que els nostres jugadors actuaren excessivament impressionats sota la gran importància del match, i aquesta nerviositat féu enjairir la seva intencionalitat normal. Altrament, Zamora—sense que amb això volguem presentar-lo com l'únic culpable de la desfeita—tingué allò que se'n diu una mala tarda. Coincidí tot hom en què els tres primers gols marcats per Anglaterra foren dels que desacrediten un porter. Ens sembla molt explicable que després de tres gols d'aquesta mena la moral d'un equip—prou emocionat—se'n vagi a rodar i passi... el que va passar. Nosaltres, que estavem convençuts a priori de la victòria dels anglesos, no ens va semblar gens estrany el resultat quan vam saber les condicions en què es trobava l'equip espanyol.

Zamora, a Londres, va fracassar. Això és un fet evident. Potser el seu fracàs no serà més que un fracàs episòdic, causat per un estat físic no prou excel·lent, però fos com fos, li costarà aixecar-se'n. A hores d'ara, a Anglaterra ha perdut aquell prestigi que tenia abans d'actuar-hi, a Europa el consideren en franca davallada i a Espanya... ja li ha sortit un substitut.

Entenem que ha estat una equivocació dels que concertaren aquests partits anar a Londres abans que a Dublín. El futbol d'Irlanda és inferior al d'Anglaterra, i si l'equip espanyol hagués jugat al camp del Chelsea després d'haver-se desfogat a la terra de

Una vista panoràmica del camp del Chelsea durant el partit Anglaterra-Espanya

La moral espanyola fou tan elevada que meravellà el públic i els jugadors contraris
Els gols foren marcats: dos per Regueiro, dos per Arocha i un per Ventolrà

(Del nostre company Manuel D. Domingo, "Rienzi.")

Dublín, 14 (8 m.). — En transmetre aquesta crònica, encara és objecte de comentari a tots els indrets de la capital irlandesa l'extraordinari resultat obtingut per l'equip espanyol en el partit que jugà ahir a la tarda amb el d'aquesta nacionalitat. Els aficionats no s'expliquen encara com mha pogut produir-se una tan escandalosa desfeita del seu equip. En realitat quedaren meravellats de la classe i velocitat del futbol espanyol, i per això no comprenen l'entrebanc, també de força importància, que la fúria—roja—tingué al camp de l'Arsenal i que motivà peyoratius comentaris de la premsa londinenca.

ENORME EXPECTACIÓ

Tal com ja havíem anticipat, l'expectació era enorme. Els futbolistes irlandesos esperaven l'encontre amb gran interès, i en la creença que al seu onze li seria tan fàcil com a l'anglès vèncer l'equip espanyol. Ahir, dia del partit, els periodistes redoblaben l'extensió habitual que dedicaven al match, per tal de ressaltar la seva importància, i expressaven de nou els seus optimismes respecte al resultat possible. Ni un de sol admetia que pogués resultar vençut l'equip il·lenc. I a més es preconitzaven elevats resultats.

Descomptat el triomf, es pronosticaven diferències de tres o quatre gols, i el que més concedia era que la porta nacional fos batuda una o dues vegades pels davanters espanyols.

El que feia aquesta concessió es basava en la classe mundialment reconeguda dels davanters vermells, i en els judicis emesos per la premsa.

Jordi Erin, molt possiblement els equípners de l'onze vermell s'haurien sentit enrobustits amb una confiança que no tenien quan s'enfrontaren a l'equip anglès.

Seguí com sigui, ja està fet. Després de perdre a Londres amb l'equip d'Anglaterra per set gols a un, Espanya ha triomfat a Dublín sobre l'equip d'Irlanda per cinc gols a cap. Aquesta victòria tan sorollosa reivindicava en part el futbol peninsular tan malparat després d'aquella desfeita igualment sorollosa. No el reivindicava del tot, però, perquè la diferència de classe entre els vençuts d'ahir i els vencedors de dimecres és evident. Però ens fa quedar una mica bé.

La victòria d'ahir—victòria remarcable—no ens fa oblidar la desfeita de Londres. I no ho diem pels jugadors precisament. Ho diem pels organitzadors del match, pels directores del futbol espanyol que acceptaren celebrar un match tan difícil, tan enormement difícil, en uns moments que per al futbol peninsular no són precisament els millors. A Londres era segur que havíem de perdre. I era segur, també,

la londinenca referent a la seva actuació al camp de la Darsena. Així, també per a aquest encontre s'esgotaren les entrades. Foren abans de l'hora del partit, el camp era ple de gom a gom. 35.000 espectadors s'havien reunit per a presenciar la lluita d'espanyols i irlandesos. Les autoritats ocupaven la llotja de preferència. Entre ells ens fou assenyalada la presència del governador general de Liverpool.

ARBITRE I JUGADORS

El belga Langenus està vist que és per a nosaltres quelcom així com la nostra mascota. Cada vegada que surt a dirigir les nostres lluites amb equips d'altres nacionalitats, portem guanyat en això un cinquant per cent per al triomf. Es clar, absurd fóra d'assenyalar-ho, que no es tracta que el gran àrbitre belga ens afavoreixi amb les seves decisions, sinó que, indubtablement, ens dona la sort. Almenys això deu influir en la moral dels nostres jugadors.

En sortir el senyor Langenus al camp irlandès, se'l rep amb molts aplaudiments, com també quan apareixen els jugadors espanyols i irlandesos, que són rebuts amb els himnes de les nacions respectives.

UN VERITABLE CAPITA

Samitier era ahir l'ànima de l'equip espanyol; Samitier era el capità de l'onze. En compliment de tan assenyalat començament, reüní els jugadors al centre del terreny per a

repetir-los les instruccions que ja havia donat a l'hotel; per a explicar-los el joc que havien de realitzar, per a donar-los, en una paraula, el curs de futbol de què és indubtablement el millor catèdric el "màgic" de la mitlota. A cada un manifestà la forma com havia d'actuar. Ell determinà la collocació d'uns i altres, i recomanà sobretot als components de les línies mitjana i davantera que ho sacrificassin tot a la penetració i al joc de conjunt. Samitier, el gran malabarista, recomanà, i com després es veurà, obtingué ple èxit, que no hi hagués personalismes, que no hi fos abandonada quan es veïés a un altre company millor col·locat. Així ho feren tots els jugadors, i així s'aconsegüí el triomf.

UN RESULTAT BOMBA
Volem dedicar un paràgraf, abans d'entrar en la ressenya de l'encontre i en el seu comentari, a l'extraordinari, a l'inesperat, al magnífic resultat obtingut per l'onze nacional espanyol davant l'irlandès. Els nostres lectors experimentaran justa impaciència, que no podem deixar sense satisfer un moment més.

Tanmateix, Espanya, en contra de la major part de les suposicions, triomfà ahir sobre Irlanda. I ho féu per l'important resultat de cinc a cap. Res més. El fet és tan contundent, que ens evita el comentari per ara. Direm tan sols, per completar aquesta referència prèvia, que a la primera part els il·lencs vermells marcaren tres gols, al cap de cinc, trenta-quatre i quaranta minuts, i dos a la segona, al cap de trenta-quatre minuts també el primer d'ells i quan mancava un minut per a acabar l'encontre, en una jugada me-

que la més petita contrarietat faria adquirir magnituds catastròfiques la desfeita prevista. Culi anar-hi, com vulgarment es diu, amb les sabates ben lligades.

Ara ja ha passat. L'esforç dels nostres jugadors—remarcuem l'actuació de Samitier, Arocha, Ventolrà, Zabalo—ha estat recompensat amb una victòria oportunitatíssima, victòria—repetim—que si no ens tren del damunt els set gols de Londres, evita l'ensorrament definitiu del nostre prestigi futbolístic, la qual cosa hauria succeït, inevitablement, si després de la correcció d'Anglaterra no haguéssim pogut imposar-nos a Irlanda, cosa que no ens hauria sorprès, perquè és molt exigir moral a un equip que acaba d'experimentar la desfeita més severa de la seva vida.

Espanya, en aquest segon partit, ha fet variacions a l'equip. De totes, la més important ha estat la de Zamora per Blasco. Ens teníem molt que aquell partit que ha estat el Waterloo del futbol espanyol, no ho sigui també del fins ara indiscutit porter nacional.—A.

SEGONA PART

La fúria britànica estemordida amb la fúria espanyola

ravellosa, el darrer, els quals foren: el primer i segon, de Regueiro; el tercer i quart d'Arocha; i el cinquè de Ventolrà, però que l'indiscutible genial de guirrebé tots ells fou Samitier.

ELS EQUIPS

Després dels consells de ritual sobre noblesa d'actuació donats pel jutge belga, els equips s'arregleraren de la manera següent:

Equip Nacional Irlandès: Farkuharson; Lennox; Boyle; Glen; Chatton; Longhlin; Flood; Gallarther; Byrne; Horlacher i Kavanagh.

Equip Nacional Espanyol: Blasco; Ciriaco; Zabalo; Leon; Gomborena; Roberto; Ventolrà; Regueiro, Samitier, Arocha i Gorostiza.

Quincoces no pogué arreglar-se a l'equip espanyol per trobar-se amb febre per tenir angines.

COMENÇA EL JOC

A dos quarts de tres es posa la pilota en joc i ho fa Irlanda, que intenta avançar, però ensopega amb Zabalo, ben col·locat, que aclareix la situació i envia la pilota a Leoncito, que inicia amb molta tranquil·litat i rapidesa el primer avenç espanyol.

MORAL VERMELLA

Des del primer moment, els espanyols que en aquesta gloriosa jornada acompanyem els futbolistes nacionals, ens donem compte que avui el conjunt vermell és una cosa molt diferent del que veíem perdre catastròficament al camp de l'Arsenal. La decisió que observem al primer intent de León, la tornem a contemplar amb satisfacció a l'avenç següent de l'equip, que és quasi immediat, i que acaba amb un ben dirigit tret de Ventolrà.

Tant és així, que avui hi ha moral, que no ha passat un minut del començament de la lluita quan es presenta el primer embolic de perill davant la porta irlandesa, que ens permet de tenir esperances i expandir el nostre restringit ànim. La defensa dels nostres contraris es veu força apurada per a sortir d'aquest primer compromís.

COMENÇA EL DOMINI ESPANYOL

En sortir d'aquell perill, els irlandesos comencen a actuar amb més seguretat que als primers moments, i hom nota que apareix la compenetració en el conjunt. Producte d'això és un primer atac, que és ocasionat per l'encertada intervenció de Roberto. L'extrem dreta espanyol passa la pilota al seu centre, ben col·locat, que la porta endavant i amb l'avenç que això ocasiona, comença a dominar l'equip espanyol.

PRIMER CORNER CONTRA IRLANDA

Treballa molt i bé la nostra davantera. Els seus elements estan compenetrats. Així, un centre de Go rostiza torna a originar una situació de perill per a la porta irlandesa, i a la rematada de Samitier, Farkuharson es veu obligat a cedir corner.

MARCA ESPANYA

Després de sortir i aclarir i d'intentar atacar els irlandesos, torna a avançar el conjunt vermell d'una manera esplèndida. La línia corra darrera de Ventolrà, que s'ha apropiat la pilota, i s'ha internat cap a l'angle. El català-sevillà burla Longhlin i Boyle, i xuta amb la seva facilitat habitual, Samitier és al seu

Anglaterra-Espanya. — La sortida de l'equip espanyol Zamora poc es pensa el que l'espera...

UN JOIER
ROCA
RAMBLA CENTRE, 33
PASSATGE BACARDI, 2

Anglaterra-Espanya. — Una de les moltes intervencions encertades de Zabalo

Abrics
confeccionats
sempre

SASTRERIA MODELO

11 - Rambla Canaletes - 11

lloc. La recull ràpid, i amb agilitat la passa a Regueiro, que, ben col·locat, xuta i bat a Farkharson. El marcador irlandès assenyalava el primer gol d'Espanya.

LA DEFENSA VERMELLA A TO AMB EL CONJUNT

CORNER CONTRA ESPANYA

La reacció que ve després de l'equip irlandès permet el conjunt espanyol demostrar la classe de la seva defensa. Els britànics ataquen cegament, amb potència i precisió, però l'una i l'altra vegada s'esclafen davant la paella Zabalo-Ciriaco.

No obstant, els irlandesos aconseguïen forçar un córner, que es tirava sense que succeïssin res de nou. REACCIÓ IRLANDESA DE NOU DURA POC

L'onze irlandès ha reaccionat. Les seves forces s'han igualat a les espanyoles, i com a conseqüència cal assenyalat un avanç de la seva defensa, que finalitza en un gran xut, imponent, emocionant, del seu davant centre Byrne. Però no passa res. A la porta espanyola hi ha avui Blasco, ple de forma, que deté la bala amb gran facilitat.

L'acompanyen en aquesta seguretat Ciriaco i Zabalo, i així en empènyer aquest com energia, i en conseqüència fer que avanci la nostra línia eix, propicia a això, la pressió irlandesa queda anul·lada aviat i passa a convertir-se en un nou dimini de l'equip espanyol.

UNA GRAN PARADA DE BLASCO. DOS CORNERS CONTRA ESPANYA

No obstant, els nostres enemics aconseguïen escapar-se algunes vegades, i en una d'elles Gallarher envia un xut perillós, que Blasco deté en plongeó, encara que es veu obligat a cedir córner. La parada ha estat tan magnífica, que els espectadors aplaudeixen amb deliri el porter espanyol.

No ha passat l'admiració del públic per aquella parada, quan el guardameta espanyol torna a fer amb la pilota, també en situació apurada, en llançar-se aquell saque de costat. També aquesta vegada el nostre porter no pot fer més que despejar cap a la seva línia. I aquest segon córner es tira com l'anterior, sense que hagim de lamentar res.

EXHIBICIÓ DE "BALA ROJA"

L'onze espanyol torna pels seus furs. L'atac, que no ha cessat, continua i aquesta vegada es realitza per la nostra ala dreta. Gorostiza ha corregut la línia amb la seva velocitat de motocicleta, com si es tractés de justificar el seu mot i d'admirar als que no coneixien la seva classe. Més si l'admiració que la seva velocitat i cobdícia produïen és gran, no és menys el que es deriva dels tres xuts, quasi continuats que envia sobre Farkharson. No obstant, cap d'ells obté el premi que mereix la superba actuació de l'extrem biscaí.

SOVACIÓ D'UNA SORTIDA DE BLASCO, I DOMINA IRLANDA

La jugada següent que anotem, la porta a efecte el nostre guardameta. Quan avancen sobre ell, Blasco realitza una sortida molt valent i oportunitat, que aconseguïa una rotunda ovació del públic.

Després domina Irlanda, encara que lleugerament.

En aquests moments la davantera espanyola realitza un avanç colossal. Un avanç lligat de tota la línia que finalitza en el remat de Samitier, i que el porter irlandès deté amb prou feines. De nou sonen els aplaudiments per a l'equip espanyol, que meravella als aficionats irlandesos amb la seva classe. Després, un tir

duríssim de Horlacher, el lliura bé Blasco.

PRESSIO ESPANYOLA QUE MOTIVA EL SEGON GOL

Els nostres atacs es realitzen ara preferentment per la dreta. Ventolrà rivalitza en velocitat amb Gorostiza, i un bon centre seu és rematat per Samitier. A continuació, un formidable avanç de Regueiro, i poc després es perd un altre atac de la nostra línia per off-side de Ventolrà.

Però el mal és menys, ja que de seguida ens satisfem en veure elevar-se un dos al marcador irlandès. Això succeïx al trenta minuts de joc. Samitier, ànima de la davantera, ha concebut una bonica combinació que realitza amb els seus companys d'atac, i passa la pilota a Regueiro, el qual a la seva vegada l'envia a Arocha. Aquest amb valentia fa al d'Irúin el "passi de la mort" entre els grans saquers britànics. Regueiro decidit audeix al remat, i el seu potent i ràpid tir, no permet a Farkharson ni col·locar-se

DOS CORNERS I UNA OVACIÓ A SAMITIER

Després del segon gol, els nostres jugadors es calmen per uns instants i en canvi, els seus contraris s'encoratgen i busquen amb afany i coratge la revanxa. Els nostres els deixen fer, encara que no perden la serenitat. I es produeix un córner contra Espanya en el que intervé Blasco, i a poc s'origina una altra situació que permet al biscaí realitzar una altra formidable parada.

Ataca després Gorostiza, i els que cedeixen són els irlandesos. En rematar aquest córner, i en les jugades que segueixen immediatament, Samitier demostra el seu art i coneixement de joc i el públic li dedica una gran ovació.

TERCER GOL ESPANYOL I FI DE TEMPS

Falten cinc minuts per acabar, i una altra vegada ha d'alterar-se el marcador en contra de l'equip contrari. Està vist que avui Espanya està de sort. Aquesta li fa justícia.

SECON TEMPS

EN LA SEVA INICIACIÓ, DOMINA IRLANDA

La segona part comença a dos quarts de quatre. De sortida, ataquen els espanyols, i aclareixen, segurs, els defenses irlandesos. Aquests jugadors continuen sense perdre la moral, i tracten de treure's l'espina, però llurs intents fracassen davant Roberto, que ho aclareix tot amb enorme encert.

Un cop els nostres enemics aconseguïen traspassar la línia mitjana espanyola, i com que avancen ràpids, Blasco els guanya l'acció, fent una sortida de mèrit.

Els britànics es mostren, ara, més fermes, sigui perquè els vermells no han entrat encara en joc en aquest temps, i tornen a atancar-se a la porteria espanyola. En un de llurs intents aconseguïen un córner, que no es reflexa al marcador. En aquests moments pot dir-se que Irlanda realitza un lleuger domini.

LA PROVIDÈNCIA DE LA PORTA IRLANDESA

El cansament que domina els nostres jugadors no és menor que el que embarga els jugadors anglesos, que hagen de continuar el tren marcat pels nostres a la primera part, i, així, si bé ara els vermells estan menys impetuoses que llavors, la iniciativa els segueix corresponent. La nostra davantera, magníficament pervida pels mitjos, posa en constant perill la porteria irlandesa. Podrà jutjar-se per les jugades que a continuació ressenyem:

Samitier, que és multiplicat, passa a l'ala dreta, i, amb el cap, remata un centre. El porter irlandès atura amb dificultat. Després hi ha un gran avanç d'En Ventolrà, que fa, a Farkharson, executar una altra parada d'encert, i de seguida el porter irlandès ha de sortir, ràpid, i llançar-se als peus del català per a fer-se amb la pilota.

Ve, després, un centre de Ventolrà, que és molt ben rematat per Gorostiza, i parat, també, en bona forma pel porter irlandès. I, després, dos bons xuts de Regueiro i de León.

Abans que reaccionin els irlandesos, tornem a admirar un altre avanç personal de Ventolrà, amb rematada seva, que deturà, amb estretor, el repetit Farkharson.

EL VALOR DE ZABALO

Quan els jugadors britànics aconseguïen atancar-se a la nostra porteria, s'estrellaven davant el nostre defensa. Zabalo, amb un valor enorme, es jugava la pell en cada entrada, i sempre aclaria amb oportunitat.

Hi hagué, llavors, uns moments de joc irlandès i la seva iniciativa es sobreposava a la nostra, però també a això se'l observà la pèrdua de velocitat anotada en els constres, i continuaren fracassant davant la barrera Zabalo-Ciriaco.

La reacció espanyola tornà per Ventolrà, que, novament, va recórrer la seva línia, i tirà sobre la porteria irlandesa.

Els irlandesos realitzen un bon avanç, que acaba en xut, i Blasco es fa un altre cop amb la pilota. Contraataquen els nostres, i Espanya està a punt d'aconseguir un gol segur. El xut fortíssim que envia Ventolrà no arriba a la xarxa irlandesa perquè es topa amb una defensa d'aquest equip.

Els vermells foren un córner, i el remata Regueiro.

Un altre cop els espanyols estan sobre el foc, i el següent córner en que incorre Irlanda, es deu a Roberto.

Dipositari de Relloctges
de les millors marques

SUISSE

MARCA REGISTRADA

LOT

Làmpares i piles elèctriques d'un resultat positiu per a obtenir llum clara, segura i potent. Si l'afany de totes les marques és imitar la LOT, ¿per què no servir-se de les autèntiques LOT?

pitja i per a ésser-ho abandonà la seva qualitat de primera figura. Donà a tots l'explicació del que havien de fer, els compenetrà amb el joc que procedia que executessin i després, en la pràctica, fou el dirigent dels atacs.

Quasi tot el primer temps fou favorable a Espanya. Al segon, si seguïem amb la iniciativa, fou perquè els nostres contraris estaven tan cansats com els nostres pel tren que aquests els obligaren a realitzar. Vencérem els irlandesos en velocitat i en qualitat de joc.

Sobre la labor dels elements, hem de dir que fou anàloga a la del conjunt: admirable. Cada un féu el que pogué i fou molt. No és possible un porter més encertat que Blasco. Tampoc un defensa més segur i valent que Zabalo. Ciriaco, cobrí perfectament el seu lloc.

A la línia mitjana, Gamborena fou el Gamborena d'altres temps. El Gamborena petit, però enorme, insubstituïble. Si León no hagués tingut pès en alguns moments, no sa-

Afilant les seves fulles amb l'ingeniós aparell SHARPEX estalviarà diners i s'afaitarà amb agradable comoditat RADIO LOT Passeig de Sant Joan, 17 Barcelona

hem el que hauria estat de la porteria irlandesa. Cobrí tot el camp, tallà moltíssim joc i serví tant com va voler. Amb dir que tingué en Roberto el company insubstituïble, direm prou sobre la seva tasca.

De Samitier ja hem dit prou. Arocha fou l'interior intel·ligent i l'artiller segur i col·locat. Regueiro demostrà que ningú no porta la bala als peus com ell. Dels extrems, Gorostiza evidencià que és "bala roja", i Ventolrà féu patent que amb raó cobria el lloc contrari d'aquell. Gorostiza no tingué ocasió de marcar, però se'n féu creditor.

Langenus fou l'àrbitre magnífic de sempre.

OPINIO DEL SECRETARI GENERAL DE LA FEDERACIÓ

Acabarem la nostra informació recollint-hi el comentari a l'encontre que ens féu el secretari general de la Federació Espanyola de Futbol, senyor Cabot:

—Espanya ha tornat pels seus furs. No hem fet el millor partit de la nostra vida. Però el primer temps ha estat molt bo. Si haguéssim jugat igual a Londres, el resultat hauria estat molt diferent. Dels cinc gols, tres almenys es deuen a la labor de Samitier.

No hem de descurar l'entusiasme que el triomf ha produït als nostres jugadors, i els seus comentaris els poden imaginar fàcilment els nostres lectors, així com el dels jugadors i aficionats irlandesos, que no tenien paraules per a expressar la seva admiració. — Noti Sport.

TEATRES

NOVETATS

Avui, nit, a les 10: El formidable xut de l'Artís

Els tres pretendents d'Antònia

Demà, tarda, a tres

UN CAP DE TRONS

Nit:

Els tres pretendents d'Antònia

TEATRE CATALA ROMEA

Hospital, 11. Telèfon 10992

Companys Vila-Bavi

Avui, dimarts, a un quart d'onze:

Funció de gala a honor de la Reina de les Modistes, que presidirà la vetllada.

L'HOTEL DE LA GLÒRIA

(darrera representació)

SARDANES per la COBLA BARCELONA

ALBERT MARTI i estrenada del couplet "Les Huéspedes", de Lluís i el mestre Lito, per Pepeta Carles.

GINENES

COLISEUM

Avui, nit, a les 10: Revista Paramount - Quien me robó mi amor? (dibujos sonors) i TABU (maravillosos poemas d'imitar de Murnau).

ROSSELLO CINEMA

Entre P. Gracia i Rbla. Catalunya

Telèfon n.º 76110

Avui, nit, a les 9'45

Interessantíssim programa, amb la pel·lícula de gran èxit, parlada en francès.

La casa de la flecha

Fantasio

Avui, nit, a les 10

REVISTA PARAMOUNT - S. O. S. Poet (documental)

FLIP DENTISTA

Exit de la graciosa opereta bufeta

EL CONFLICTO DE LOS MARX

pels còmics germans Marx, amb Lillian Roth.

CINEMA PARIS

Avui, nit, a les 9'45: Revista Paramount - Leon Maithat en La casa de la flecha - Periquito tiene frío (dibujos) - Proclamació i prometença del President de la República espanyola i triomf de Mariene Dietrich i Gary Cooper en

MARRUCOS

amb Adolphe Menjou

Preus: Prefer. 1'50. Especial 0'80

ELLS...

Els únics que no han votat la Constitució han estat els "cavernícoles", Royo Villanova, Romanones i la Lliga.

IRIQUARD
Joies de darrera novetat
Rambla de les Flors. 37

La Publicitat

el diari dels catalans

Importants articles de col·laboració

Seccions especials de Literatura, Música, Arts, Teatre i Crítica

Informacions financeres i econòmiques

Català: Subscriu-te avui mateix a

La Publicitat

El Torneig Copa Catalunya i quelcom més

Es una cosa fatal que cap torneig o campionat de rugby que es jugui a Catalunya no pugui acabar-se amb completa normalitat. Tots comencem bé, immillorablement, però ja a la meitat no s'hi pot arribar sense que algun encontre s'hagi hagut de suspendre per qualsevol motiu, i quasi podríem assegurar que fins al final sols hi arriben aquells equips que aspiren a obtenir algun lloc d'honor, i a tot estirar els que tenen interès a no quedar a la cua.

I així ens trobem—com en el cas present—amb què de cinc encontres que segons el calendari establert haurien de celebrar-se, solament tres d'aquests foren anunciats per disputar-se ahir, i encara resultà que dels tres sols se'n efectuà un, ja que els altres dos no pogueren portar-se a cap per haver-se declarat "forfait" dos dels quatre equips que havien de disputar-se.

No cal dir que és de censurable aquesta manera de procedir. No és pas així com s'enlaïra un esport.

Difícil, però, creiem que serà poder evitar aquests fets. No faltarà pas qui demanarà que s'imposin sancions als clubs que així procedeixen, però poc podria esperar-se d'uns esports que per actuar com a tals obliguen a què s'emprin procediments d'aquesta naturalesa.

Cal dir, però, que no tota la culpa és dels jugadors que en el moment de decidir deixen de presentar-se. A Catalunya—com a bons deixebles dels equips francesos—s'ha practicat sempre un rugby excessivament dur—que en alguns equips ha degenerat en francament brut—, dursos que en certs encontres ha arribat a un límit tal que moltes oltes deixava de jugar-se la pilota per "jugar, directament a l'home. Es natural, doncs, que molts dels novells jugadors que integren la majoria dels equips situats en segon pla es mostrin quelcom "reservats" després d'haver presenciat semblants espectaculars o d'haver pres part directa en ells i d'haver-ne "tocat" les conseqüències. Aquells xicots anaven a practicar un esport—un dels més virils i complets que es coneixen—, però no a prendre part en una baralla incivil i antideportiva. Resultat de tot això és que aquests equips no poden presentar mai un mateix "quinze" dues vegades seguides, pel ual motiu es troben sempre en inferioritat respecte als dos o tres equips formats per jugadors bregats en aquesta mena de lluites.

Els fets ocorreguts el diumenge anterior a l'Estadi sembla, però, que marcan el punt culminant d'aquesta actuació desgraciada, ja que, segons se'ns ha comunicat, degut a les sancions que s'han aplicat a l'equip causant dels lamentables incidents i com a protesta, el club que representa ha acordat deixar de practicar aquest esport. La poca esportivitat que representa un acord semblant, majorment essent injustificat, serà un punt final digne de tota l'actuació que en després del rugby han portat a cap els seus afiliats.

Segons el calendari del torneig, haurien de celebrar-se ahir cinc encontres. En primer lloc, ens trobem en què la U. E. Santboiana i el R. C. Uni-

versitari no efectuen el que els corresponia degut a l'actitud del primer d'ells equips.

En segon lloc, el F. C. Barcelona i el C. D. Cornellà tampoc celebraren el seu.

Tenim, després, el match Joventut-Terrassa, que havia de jugar-se a l'Estadi. Aquest no es dugué a terme per incomparència dels terrassencs.

D'identica manera s'ha adjudicat la U. E. de Sans els tres punts que havia de disputar-se amb el Catalunya, ja que aquest equip tampoc es presentà al camp de joc.

L'únic partit que se celebrà fou el

motors
Siemens
els mes coneguts

disputat a l'Estadi entre el C. D. Espanyol i l'Estadi Català. L'encontre fou interessantíssim. La igualtat de forces ha quedat en aquesta ocasió ben palesa en el resultat final, d'empat a zero.

Els equips eren:

Espanyol: Tortosa, González, Llebot, Delclós, Tarramera, Pastor, Vives, Forner, Barrera, Hernández, Blanco, Ballester, Gelon, Ballester M. i Valls.

Estadi Català: Lluís, Alsina, Manera, Oller, Mateu, Nicolet, Moritz, Puigdevall, Aguiar, Baidés, Alvarez, Amel, Valls, Martí i Griell.

FUTBOL

Els resultats d'ahir

GRUP A
Sans, 4 - Gueli, 2.
Vilafranca, 6 - Reus, 2.
Gimnàstic, 2 - Sant Andreu, 1.
Santboia, 4 - Vilanova, 0.

CLASSIFICACIÓ

Sans	13 9 2 2 36 8 20
Vilafranca	13 7 4 2 32 21 18
Santboia	13 6 4 3 23 19 16
Sant Andreu	13 7 1 5 28 22 15
Reus	13 6 0 7 19 23 11
G. Tarragona	13 4 3 6 19 24 11
C. E. Vilanova	13 2 3 8 13 33 7
Güell	13 2 1 10 16 36 5

GRUP B

Atlètic, 1 - Terrassa, 5.
Girona, 1 - Iluro, 1.
Ripoll, 2 - Horta, 4.
Manresa, 2 - Granollers, 2.

CLASSIFICACIÓ

Terrassa	13 7 4 2 26 14 18
Granollers	13 7 3 3 23 19 17
Horta	12 7 2 3 22 17 16
Ripoll	13 6 4 3 28 22 16
Iluro	13 6 3 4 31 18 15
Girona	13 4 2 7 22 26 10
Manresa	11 1 4 6 10 23 6
At. Sabadell	12 0 2 10 6 29 2

ELLS...

Els únics que no han votat la Constitució han estat els "cavernícoles", Royo Villanova, Romanones i la Lliga.

AROMES DEL MONTSERRAT

Gran licor, únic elaborat pels RR. PP. Benedictins d'aquell Monestir ★ ★ ★ Representant: JOAN FONOLLEDA SERRA — Barcelona

